Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

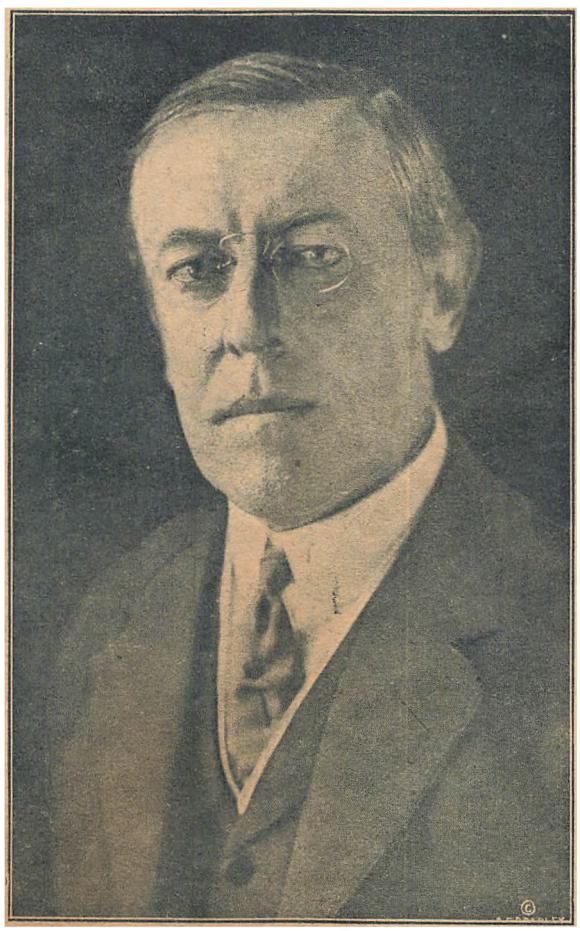
LAND OG BY

ILLUSTRERET UGEBLAD

FOR DANSKE HJEM

No. 7 10 Øre Redaktør: MORTEN KORCH 17. August 1919

WILSON.

STORE Tider skaber store Mænd. Saaledes er det ogsaa gaaet i den Stortid vi nu har gennemlevet. Der er i alle de krigsførende Lande opstaaet enkelte fremragende Skikkelser, der kaster et skarpt Lys over Udviklingen og bliver en Slags Generalnævnere for Nationen.

De tre ejendommeligste af disse er Wilson, Clemenceau og Lloyd George. Tre mærkelige Mænd, der hver for sig er bleven typiske Repræsentanter for nogle af deres Nations bedste Egenskaber.

Wilson er ikke den mindst ejendommelige af disse. Aldrig har Verden ejet en ledende Statsmand som Wilson. Han har indført en ny diplomatisk Form, der sikkert vil sætte dybe Spor.

Hele Verden kender Wilson gennem hans store Taler og Proklamationer. I Stedet for de forblommede, ofte selvmodsigende Vendinger, hvori Diplomaterne hidtil talte, møder man hos Wilson en umiddelbar Enkelthed i Formen, og en Klarhed i Tanken, der overraskede alle. Og de Ideer, han har gjort sig til Talsmand for, bæres af den varmeste Menneskekærlighed, det mest humane Livssyn, og af Frihed og Retfærdighed. Det var Tanker, der som Stjerner kastede deres Lys ud over hele Verden.

Da den Dag kom, at Ideerne skulde føres ud i Livet, blev det en Skuffelse for Millioner af Mennesker og sikkert mest for Wilson selv.

»Hug en Hæl og klip en Taa«. Saaledes gik det med de store Tanker, da de skulde brydes med de praktiske Krav, saaledes vil det altid være her i Verden.

Men alligevel har Wilson haft sin store Betydning. Det er vigtigt, at der er Mennesker, der tør gribe Idealernes Banner og bære det frem, selv om der kun vindes et Hanefjed derved. Wilson er en saadan Bannerfører, og selv om hans Gærning tilsyneladende ikke lykkedes helt, skal den dog nok bære rig Frugt.

Den sidste nye Nic-Carter Historie uden Ord!

ET ORD PAA VEJEN

Vi Mennesker lutres gennem de Tilskikkelser, der møder os. Livet er som en Smeltedigel. Skæbnen kommer snart med Sorg og snart med Glæde. I vor Kortsynethed søger vi alle efter Glæden.

Glæden er dejlig, den er saa fuld af Solskin, saa varm og straalende. Den kan løfte os højt op og forædle os. Men den kan ogsaa hvirvle os rundt i en støjende Dans, der bedøver en. Glæden vil alle dele med os, paa Glædens Vej er der Trængsel og Uro.

Sorgen er saa stille, den er som en ensom og dunkel Allé. Paa Sorgens Vej er der ingen Trængsel, der følges man kun af dem, der staar vort Hjerte nær. Men ogsaa i Sorgens Skygge kan der findes smukke Blomster, blot man forstaar at søge.

Der er Mennesker, der bliver haarde og kolde i Sorgen, Sorgen kan hærde og forstene. De Mennesker ser ingen Blomster, finder kun Tidsler og Ukrudt. Men der er andre, der forædles og vokser under den.

Det er ofte dem, der vandrer i den længe; de kan blive slavnsbundne, blive som Sorgens Børn, der helt hører den til.

Der kan være et Udtryk af stille Vemod i deres Øjne, som naar man møder Blikket fra en saaret Hjort. De gør deres Gerning blandt Menneskene, de kan være i Besiddelse af en sjælelig Skønhed, saa det bliver en Oplevelse at møde dem, en Oplevelse, der ikke glemmes. De er saa ydmyge og gaar saa stille iblandt os; men vi bør ære dem for den Livsvisdom, vi kan lære af dem.

Naar man ser dem gaa saa roligt og uforsagt, selv om de bestandig maa vandre i Skyggen, saa forstaar man Tilværelsens store Gaade. At Skæbnens Tilskikkelser, det man kalder Sorg og Glæde, kun er som Krusninger paa Havets Overflade, som Bølgeslag, der ikke naar ned til det stille Dyb.

Nede i Menneskets Sind lever de sande Følelser deres eget Liv, næsten uberørt af Stormene paa Overfladen. De Mennesker, der søger der ned, kan føle sig trygge.

Morten Korch.

WICKS' ILDPRØVE

af

Thos. H. Tripp.

Aut. Oversættelse.

Patencheroo, en lille, blomstrende Indianerlandsby i Deccan, lidt afsides beliggende, var, netop paa Grund af denne Egenskab et ideelt Opholdssted om Sommeren, naar Hyderadad, Hovedstaden, blev alt for utaalelig hed. Saa snart den var opdaget, byggede adskillige Mennesker her deres smaa Bungalows, og naar Ferien kom, strømmede store Skarer af disse Semi-Kolonister, dels pr. Cykle og dels pr. Tog ud til dette Kølighedens Paradis, der kun laa to Timers Rejse borte.

Egnen omkring Patencheroo vrimlede med Vildt, Vagtler, Agerhøns, Harer, ja, selv Antiloper, og i Dalenes mange Søer fandtes Svømmefugle af enhver Art. Naar en Nimrod derimod vilde glæde sig over større Vildt, Pantere, Tigre etc., maatte han drage til Kotagiri eller andre Steder ca. 20 Miles derfra ved Foden af de purpurfarvede Bjerge, der kransede Horisonten.

Den første Europæer der slog sig ned i Kolonien i Sommeren 18—, var en Mr. Wicks, og saa snart Bungalowen var istandsat, fulgte hans Hustru og Barn efter. Faa Dage senere gik Wicks efter Anmodning af sin Ven Connell over til dennes Hus, der laa lige i Nærheden, og beordrede Tjeneren at udlufte Værelserne.

Foruden Connells var der ingen anden Bungalow i den østlige Del af Kolonien, og den, der derefter laa Wicks nærmest, var ca. 200 Alen borte.

Wicks Hus, der bestod af 4 Værelser, laa paa en lille Forhøjning i Terrainet og havde den uundgaaelige Veranda. Det hele var yderst skrøbeligt bygget, ganske interimistisk.

Det første Værelse havde to Døre, hvoraf den ene førte ud til Verandaen, den anden

ind til Tjenerværelset. Dernæst kom Soveværelset, ved Siden af hvilket der laa et andet Rum, delt i et Paaklædnings- og et Badeværelse, fra hvis Vinduer man havde

Ikke noget at være bange for! Hvis det var sandt, hvad betød da de to Dyr —

Udsigt til Mr. Connells stenede, kratbevoksede Baggaard ca. 50 Alen borte.

I Soveværelset var kun anbragt nogle enkle, tykke Gardiner foran Dørene, mens den Dør, der forbandt Badeværelset med det tilstødende Rum, var af groft Fyrretræ og tømret op i en Fart.

Efter at have været ovre hos Connells kom Wicks hjem til Eftermiddagsthe; han traf sin Hustru inde i det forreste Værelse. De sad og talte ganske langsomt sammen af Hensyn til Barnet, der sad paa Mrs. Wicks Knæ. Han udtalte sin Forundring over Tjenestefolkenes Fraværelse.

»De er gaaet ned til Landsbyen for at købe ind til i Morgen,« forklarede Mrs. Wicks. »Aa, Herbert, vilde Du ikke efter Theen gaa ud og skyde lidt til Middag; det vilde være en Forandring fra det evindelige Faarekød?«

»Jo, det skal jeg nok; hvor har Du sat mit Gevær?«

»Det ligger under Sengen,« svarede hans Hustru smilende,« jeg mente, det var sikrest dér og nemmest at faa fat i.«

»Du er da vel ikke nervøs?« spurgte Manden forbavset.

»Nej,« lød Svaret lidt usikkert, »men jeg vil alligevel være glad, naar Connells er her.«

»Der er ikke noget som helst at være bange for,« sagde Wicks overbevisende.

— — —

Ikke noget at være bange for! Hvis det var sandt, hvad betød da de to Dyr — nogle graa, stribede Uhyrer — som saa dristigt nærmede sig Bungalowerne?

Mr. Connells Tjener havde med sin orientalske Vandpibe i Haanden trukket sig tilbage til Baggaarden for at ryge i Fred og Ro. Tilfældigvis saa han Tigrene, og de ham, mens de sneg sig langs Jorden. Straks blev Manden ikke forskrækket, men den Maade, hvorpaa de nærmede sig lod ham ikke længe i Tvivl om deres Hensigter. Det var Menneskeædere, og i Øjeblikket var de ude paa Rov! Rædselsslagen styrtede Hinduen ind i Bungalowen og stængede Vinduer og Døre. Imidlertid listede Tigrene rundt om Huset og kom endelig op paa Verandaen. De sneg sig ind i de Værelser, der ikke kunde laases, men Tjeneren stod sikkert garderet bag Laas og Slaa i sit eget Rum. Med frygtelig Ængstelse saa han derpaa de skuffede Dyr liste sig over mod Wicks Bungalow.

Wicks sad alene i det forreste Værelse; hans Hustru var beskæftiget med husligt Arbejde. Tilfældigt saa hun ud ad Vinduet, fik Øje paa Tigrene og gjorde straks Anskrig. Instinktmæssig løb hun ind i Badeværelset, hvor hun blev staaende med Barnet i sine Arme og kaldte paa sin Mand. »Hvad er der i Vejen?« udbrød Mr. Wicks og sprang op.

I samme Øjeblik var Tigrene paa Verandaen, og den ene stak Hovedet ind gennem den aabne Dør. Et Sekund stirrede Manden og Dyret tavse hinanden ind i Øjnene.

Tigeren nærmede sig prøvende. Resolut greb Wicks Tebakken og slyngede den lige i Hovedet paa Dyret, som for tilbage, forskrækket over Støjen. Wicks vendte sig om og flygtede, mens Luften opfyldtes af Larmen fra det sønderslaaede Porcellain. Et Sekund efter var begge Tigrene inde i Værelset, den ene sprang op paa det flagrende Gardin, rev det løs fra Ringene, og indviklet deri fór den under frygtelig Brølen ind i Sovekammeret. Kun en pludselig Drejning til venstre reddede Manden.

Rædselsslagen naaede Wicks ind i Badeværelset og skulde lige til at trække Døren til, da den anden Tiger kastede sig frem imod den og smækkede den til bag Wicks med et saa voldsomt Brag, at et Brædt splintredes. Wicks skød Slaaen for.

»Gud være lovet, Herbert, vi er i Sikkerhed!« hulkede Mrs. Wicks skælvende.

»En dejlig Sikkerhed,« mumlede Manden hæst. Rystende over alle Lemmer hørte de, hvorledes Tigrene snusede til den skrøbelige Dør. Wicks var den mest forskrækkede; han var i Virkeligheden fuldkommen syg af Rædsel, thi han følte, hvor nær han havde været Døden, og at først i allersidste Øjeblik havde Døren lukket sig mellem ham og de frygtelige Kløer. Mrs. Wicks derimod havde kun været angst paa sin Mands Vegne; nu da han var her uskadt sammen med hende og Barnet, syntes hun, det værste var overstaaet.

Pludselig begyndte et nyt Angreb paa Døren; en af Tigrene slog sine Kløer fast i den nylig opstaaede Revne, og rev et stort Stykke Træ løs.

Wicks blev næsten lammet af Skræk. Han gættede, hvad der vilde ske — og det kunde ventes hvert Øjeblik! Kr—r—rak!

»Luk Døren roligt op og løb over til Connells,« hviskede han hæst til sin Hustru.

»Hvorfor?« hviskede hun tilbage.

»Det forandrer ikke Sagen,« mumlede han.

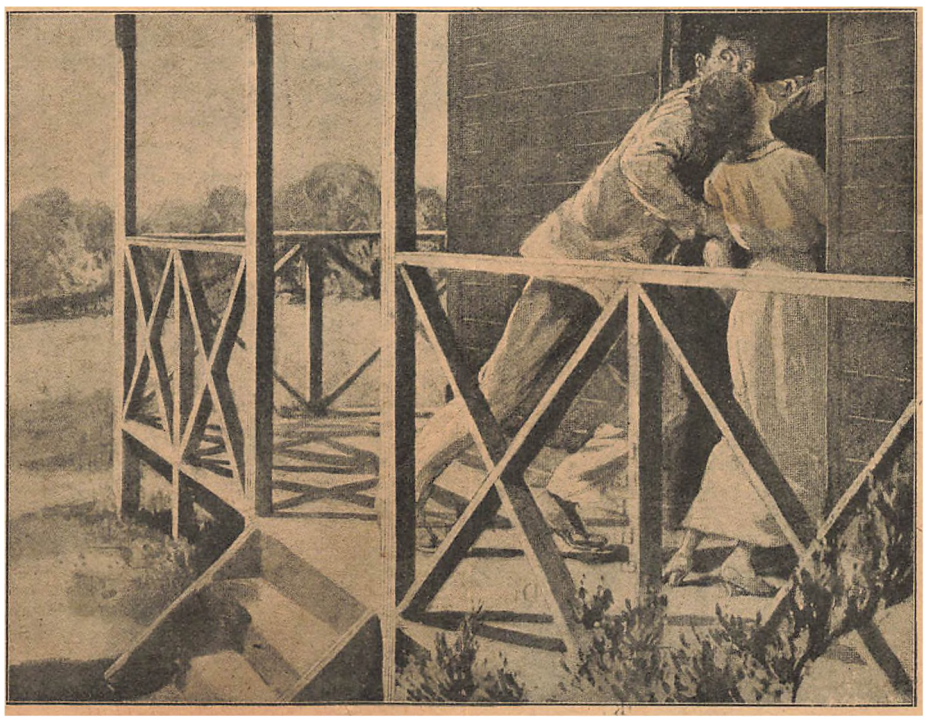
»Jeg gaar ikke, før jeg bestemt ved, at de begge er derinde,« paastod Mrs. Wicks og pegede paa Døren.

»Gør som jeg siger,« raabte Wicks ophidset.

»Herbert!« Hun begyndte at græde.

»Du spilder den kostbare Tid,« afbrød han vredt, og idet han forsigtigt kiggede ind ad den beskadigede Dørs Revner, hviskede han: »Jo, de er der begge, gaa nu, gaa nu! Connells Tjener staar sikkert paa Udkig! For Himlens Skyld, skynd Dig?«

Angrebene paa Døren var nu blevet ganske systematiske. Mrs. Wicks trykkede

Det var i allersidste Øjeblik. Tigrene var lige i Hælene paa dem —

Barnet tæt ind mod sit Bryst, listede sig forsigtigt ud af den anden Dør og løb — med blytunge Fødder forekom det hende — hen over den kratbevoksede Jord, over mod Connells Bungalow, fra hvis Vindue

Tjeneren Ram Das, aandeløs af Skræk fulgte hendes Flugt for at bringe sig i Sikkerhed.

Da Mrs. Wicks nu befandt sig i fri Luft, ganske uden Beskyttelse og med Barnets Vægt til at hindre Løbet, gik hun ganske fra Koncepterne.

Mon hun trods alt haabede paa Barnets Redning — eller var det Selvopholdelsesdriften udelukkende, der dikterede hende? I hvert Tilfælde satte hun pludselig Barnet ned paa en stor Kampesten, hun passerede, og flygtede som en gal.

Wicks Stilling var imidlertid betydelig farligere. Det kunde hvert Øjeblik ventes, at mens den ene Tiger fortsatte sine Angreb, vilde den anden styrte rundt om Huset og modtage ham der, naar han vilde flygte.

Mrs. Wicks var ca. 20 Alen fra Connells Bungalow, da hendes Mand fór forbi hende med et Advarselsraab om at skynde sig. Da han var naaet i Sikkerhed, vendte han lidt skamfuld et Par Skridt tilbage for at hjælpe hende, der lige havde været syg og endnu følte sig meget afkræftet.

Det var i allersidste Øjeblik. Tigrene var lige i Hælene paa dem, da Wicks skubbede sin Hustru ind gennem Døren og selv kom tumlende bag efter. Ram Das stængede Døren bogstavelig talt lige for Øjnene af Dyrene.

Da Mrs. Wicks slog Øjnene op efter den Besvimelse, hun straks faldt i, gjaldt hendes første Tanke Barnet.

»Herbert,« hviskede hun, »Baby.« —

»Du almægtige Gud, hvor er Drengen?« raabte Wicks og saa sig omkring. I sin Dødsangst havde han et Øjeblik glemt sit Barns Eksistens.

»Jeg lagde ham paa en af de store Sten, vi passerede,« vedblev Mrs. Wicks hulkende. Nu da hun var i Sikkerhed, forekom hendes Handling hende fuldkommen utrolig.

»Hvad er der i Vejen, Sahib?« spurgte Ram Das ivrigt. Fuld af den inderligste Medlidenhed hørte han om det passerede.

»Jeg maa hente Barnet,« mumlede Wicks.

»Nej, Sahib, det nytter ikke. Det er Skæbnen,« sagde Ram Das filosofisk. »Det vilde kun være Selvmord, hvis De forlod Huset. Se Tigrene!« Han trak Wicks hen til Vinduet.

Lyden af en Slaa, der blev draget fra, naaede Mændenes Øren. Med et ganske udtryksløst Ansigt stod Mrs. Wicks i Færd med at aabne Døren.

»Stands hende, Sahib,« raabte Ram Das.

»Mit Barn,« jamrede Moderen. Hun vendte sig heftigt mod sin Mand. »Lad mig gaa, hvis Du er for stor en Kujon til selv at gøre det. Han kan vaagne hvert Øjeblik. Skal vi staa og se paa, at de —?«

Da hviskede Ram Das: »Sahib, hvis hun mister Barnet, bliver hun gal, eller ogsaa forlader hun dem for bestandig!«

»Jeg maa gaa,« afbrød Wicks dæmpet, Sveden perlede paa hans Pande.

»Vi maa forsøge paa at faa Dyrene om paa den anden Side af Huset og opholde dem der, foreslog Tjeneren. Imens maa De løbe som en gal, Sahib, faa fat i Barnet og naa over i Deres egen Bungalow. Vent lidt, lad mig laase den anden Yderdør.«

Listigt fik Ram Das Tigrene lokket om til Husets modsatte Side, bag hvis tilgitrede Vinduer han fandt paa allehaande Drillerier, for at holde deres Opmærksomhed fangen. Bleg som et Lig hjalp Mrs. Wicks ham. Og mens de store Dyr Gang paa Gang sprang op mod Rudernes Jernstænger, løb Wicks som han aldrig nogensinde før havde løbet over Huller i Jordsmonnet, over Stok, over Sten. Idet han naaede det sovende Barn, greb han det og styrtede videre mod sin Bungalow, gennem Verandadøren, ind i Soveværelset, hvor Bøssen laa. Med skælvende Hænder tog han den op og ladede den. Først da forlod Rædslen ham. Rolig gik han ind i Paaklædningsværelset for at afvente Skæbnen.

Imidlertid var Tigrene blevet trætte af deres forgæves Anstrengelser. Arrige luskede de om til Husets anden Side og opdagede derfra Flygtningen.

Sultne og rasende over at miste deres Bytte satte de af Sted i vilde Spring, naaede Bungalowen, kredsede uden om den, snusede til Døren, kiggede ind ad Vinduerne, tiltrukne af det grædende Barn.

Pludselig kom den ene hen til Wicks Vindue — atter stirrede Manden og Dyret hinanden ind i Øjnene.

Det store Hovede pressede sig ind gennem Jernstængerne. En frygtelig Lab søgte at gribe fat i Manden.

Wicks skød lige ind i et skinnende gult Øje. Med et kort Brøl faldt Tigeren tilbage. Han stirrede paa den, opfyldt af en hedensk Glæde ved Synet af dens Dødskamp.

Pludselig hørte han Støj inde fra det til-

stødende Badeværelse. Det var den anden Tiger.

Wicks fór sammen, nærmede sig, sigtede — og skød for højt. I et Spring var Tigeren ude af Døren. Hastigt ladede Wicks Geværet igen. Han følte, at en Katastrofe nærmede sig. Tigeren luskede rundt, snart ved Dørene, snart ved Vinduerne — det var ikke muligt at faa rigtigt Sigte paa den.

Derpaa satte den pludselig, aldeles uventet i et Spring ind i Badeværelset, fór løs paa Wicks, som paa maa og faa fyrede ind i det fraadende Gab — Bøssepiben var næsten indenfor Tænderne. Med et Brag faldt Dyret sammen, Brøl efter Brøl sønderrev Luften.

Wicks tumlede ind i det næste Værelse om bag Sengen og ladede Bøssen paa ny.

Derpaa fulgte en lang og højtidelig Stilhed.

»Sahib!« En skælvende Røst lød udefra, men der kom intet Svar fra Wicks. Med Bøssen paa Skulderen, lænet op mod Sengen stod han ubevægelig som en Statue og stirrede hen mod Døraabningen.

»Sahib,« lød det igen lidt højere.

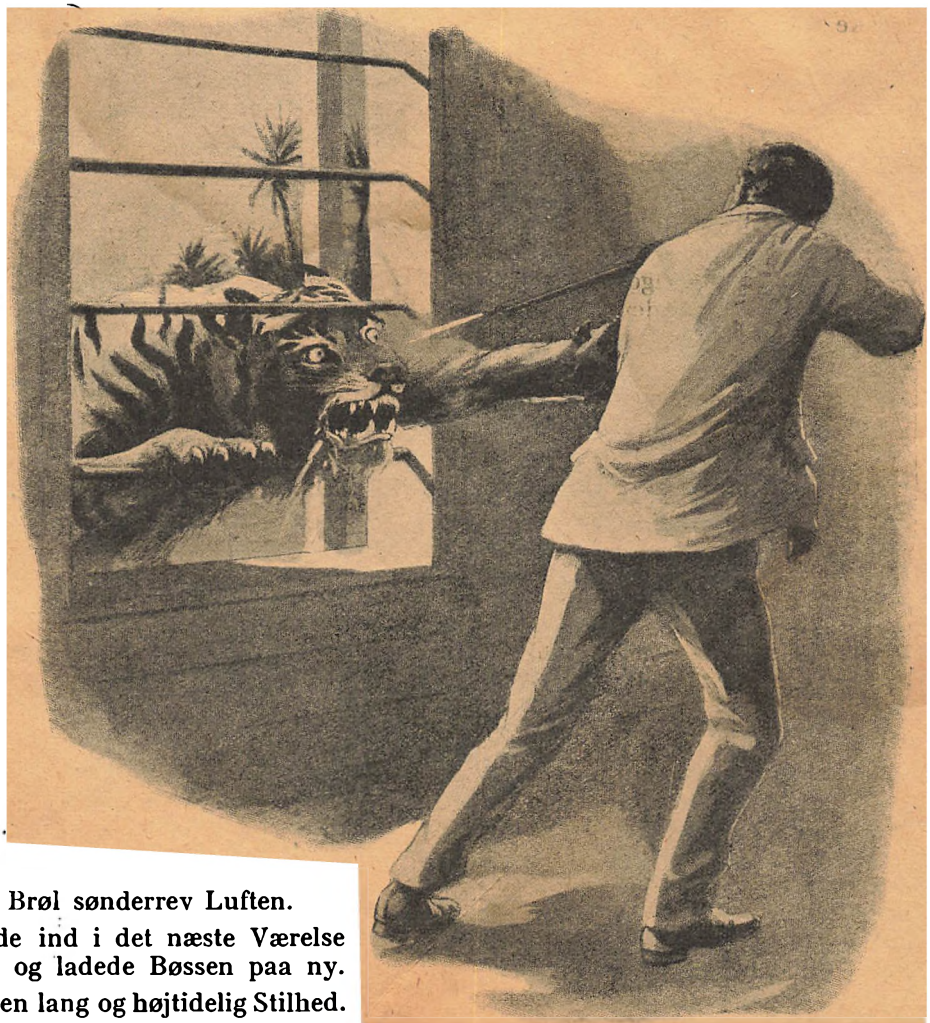
»Ja,« svarede Wicks, uden at røre sig.

»Begge Djævle er døde!«

»Er Du sikker paa det?« spurgte Wicks hæst.

»Jo, de er døde,« raabte Tjeneren glad, efter at have kastet flere Sten paa Dyrene uden at opdage noget Livstegn.

»Kan det virkelig være sandt, at de er døde?« spurgte den haardtprøvede Mand sig selv. Som i en Taage saa han Mrs. Wicks nærme sig, overlykkelig, og omfavne ham og Barnet.

Det store Hoved pressede sig ind gennem Jernstængerne.

Saa meldte Reaktionen sig. Han sansede intet mere. Ganske stille gled han om paa Gulvet og besvimede.

SKÆMT

Da Kong Henrik den Fjerde af Frankrig havde Besøg af Landgrev Vilhelm af Hessen i Paris, sagde han: »Ja, I Tyskere gør fornuftigt i at komme til os for at lære fine Sæder og Talemaader. Men hvad kan I til Gengæld lære os?«

»Beskedenhed,« svarede Landgreven.

Hun selv havde en Del Smaaejendomme, som hun havde forpagtet ud, men nu var Gaarden i Knarlton for Tiden uden Bestyrer, da Forpagteren var død.

James saa fast paa hende:

»Hovedbygningen staar stadig ledig, ikke sandt?«

Lady Bellairs Tone blev endnu mere klynkende — jo, desværre forholdt det sig saaledes, og hun mistede mange Penge ved at Gaarden stod hen.

»Saa skal jeg ordne den Sag for Dig«, sagde James uventet elskværdigt. »Du selv kan jo dog ikke, og Du har vel ikke overgivet det til andre?«

Han maatte smile ad sit eget Spørgsmaal, for han vidste godt, at Moderen ikke turde tillade sig den mindste Ting uden at spørge ham først.

»Du véd jo, jeg har ingen anden, til at varetage mine Sager end Dig«, svarede Lady Bellairs. »Det var ogsaa meget uheldigt, at Martin skulde gaa hen og dø netop nu, ligesom Gaarden trængte aller mest til en dygtig Ledelse!«

»Ja, det var virkeligt meget ubelejligt gjort af ham«, sagde James spydig og overlegent. »Men Du skal nu ikke være ked af noget, Mor! Saa snart jeg har faaet ordnet nogle af mine egne Sager, skal jeg tage mig af Gaarden. Det gør jo ikke noget, om der gaar en Maaned eller to, det kan Du nok bære. Forresten, har Du ikke Nøglen til Hovedbygningen — Du maa hellere give mig den!«

Lady Bellairs rejste sig straks og gav ham den.

»Bliv nu ikke forlænge borte, James, det er altid saa trist, naar Du ikke er her. Vi skal jo ogsaa have nogle Middagsselskaber, og lille Kathrine Lysle vil jeg se at overtale til at bo her en kort Tid!«

»Hende maa Du saamænd hellere opgive, Mor«, lo James raat. »Hun er saa stædig som et Æsel, hun kommer her alligevel ikke!«

James havde nu opnaaet, hvad han vilde, og da han absolut ikke ønskede at diskutere Kate med sin Moder, gjorde han brat omkring og gik. Hastigt spiste han sin Frokost, og sprang saa ind i Automobilen, der ventede for Døren for at køre ham til den nærmeste Station. Han kørte selv Bilen, da han ikke vilde have sin Tjener med. Han havde skrevet til Kathrine og aftalt et Møde et Par Timer efter, at han selv var ankommet til London.

»Den Mand, jeg talte til Dig om«, skrev han, »er lige taget ud paa Landet, men det er i Nærheden, saa vi kan hurtigt komme ud til ham. Du skal ikke sige noget til Bessie, saa kunde der blive snakket om det i Landsbyen, og endnu er Sagen jo saa usikker, at vi hellere maa beholde det helt for os selv!«

Da James var kommet til London, tog han en Vogn og kørte til en af de store Jernbanestationer. Hans Øjne brændte næsten i Feber, da han banede sig Vej gennem Trængslen hen til en af Ventesalene.

Her standsede han og saa sig ivrigt om. Straks efter opdagede han den, han søgte, og en Kvinde, der havde halvgemt sig i et af Salens Hjørner, rejste sig straks, og paa et Tegn af James fulgte hun ham ud. Paa et ubemærket Sted standsede James, og her gav han hende den Nøgle, han havde faaet af sin Moder, tilligemed nogle Penge.

»De ved jo bestemt, hvad De har at gøre,« sagde han hviskende.

Kvinden nikkede tavs. Hun var baade ung og smuk, af et noget zigøjneragtigt Udseende, men Øjnene havde et lumsk, stikkende Udtryk.

»Jo, jeg ved Besked,« svarede hun kort.

James saa sig om:

»Hvor er Chesney?«

»Min Mand paastod, at han havde uopsættelige Forretninger,« svarede Kvinden med en Skuldertrækning. »Han har altid saa meget at rende om, men han skal nok komme, naar han lugter der er Penge i Farvandet, kender jeg Ralph, det kan De være sikker paa«.

James gav hende endnu nogle Instruktioner, hvorpaa Kvinden skyndte sig hen til Toget og steg ind. James stod en Stund og saa efter hende med et grundende, tvivlende Udtryk i sit Ansigt.

»Det havde været bedst at være ene om dette her, men jeg var jo nødt til at have disse Hjæl-

pere med! Chesney er sikker nok, men Kællingen!«

Saa vendte han tilbage til sin Vogn for at være paa Pletten, hvor han skulde møde Kate. Det skulde synes uforeneligt med hele James Karakter at sætte saa meget ind paa at vinde en Kvinde, men Modstand kunde han nu engang ikke taale, og netop det, at hun absolut ikke vilde have noget med ham at gøre, end ikke engang være hans Ven, det optændte en uudslukkelig Lidenskab i ham, til Trods for at han godt vidste, at der fandtes adskillige unge og smukke Kvinder, der gerne havde set bort fra hans uheldige Egenskaber, for at faa den Ære at blive Frue paa Uptonridge. Da nu tilmed Marchmont var optraadt som hans sejrende Rival, tabte James aldeles Herredømmet over sig selv, saa han endog begav sig ind paa Forbrydelsens Vej for at naa sit Maal.

»Kan jeg ikke tvinge hende til at elske mig, saa skal hun i det mindste se, at jeg er hendes Herre og Mester, og jeg skal ikke slippe hende, før hun ligger i Støvet for min Fod!«

Kap. 7.

»Selv De kan ikke presse Blod af en Sten«.

Mens Philip Heron, efter som Tiden gik, mere og mere krympede sig sammen af Angst i sit mørke Skjul, hørte han pludseligt en Lyd inde fra Huset.

Det var en Klokke, der ringede omtrent et Hundrede Skridt fra ham. Straks efter hørte han en ivrig Banken paa en Yderdør. Lammet af Rædsel som han var, kunde han ikke straks klargøre sig, at det simpelthen var en eller anden, der vilde ind i Huset, og idet han klamrede sig hjælpeløst ind til Muren, et Bytte for den mest ubeherskede Rædsel, blev med et Døren aabnet fra Værelset, hvor Cariston og Marchmont opholdt sig, og Doktoren stod i Gangen.

»Hvad er det?« spurgte han hæst.

Og som et Svar paa hans Spørgsmaal lød atter den samme Klokkeringning hen gennem Huset.

De to Mænd stirrede ind i hinandens Øjne, men nu var det Cariston der blegnede. . . Men med ét lo han:

»Der er nok nogen, der vil ind,« sagde han overgivent og gik hen til Yderdøren, som han rev op.

En Kvinde stod uden for. Det var Anna. Smilende gik hun forbi sin Fader ind i Gangen. Efter at hun den Eftermiddag havde set Marchmont, var hendes gamle Energi paany bleven vakt. Hun forstod, at hendes Fader havde noget for bag hendes Ryg, og det vilde hun nu aflure ham.

»Det har virkeligt ligefrem været mig vanskeligt at finde dig,« sagde hun roligt.

Cariston betvang sit Raseri:

»Men det er ikke et Opholdssted for dig,« sagde han haardt.

»Hvorfor ikke,« sagde hun venligt. »Hvad der er godt nok for dig, er ogsaa godt nok for mig«.

Philip stod aandeløst i sit Skjul og lyttede.

Paa en Maade følte han en Lettelse ved at Anna kom nu, skønt hendes Optræden overfor ham siden dette famøse Testamente ganske vist ikke havde været opmuntrende.

Cariston tvang sig til at være rolig:

»Ja, ja, da, som du vil! Men jeg tvivler paa, du vil finde dig tilfreds her. Saa traf du altsaa ikke din Tante hjemme?«

»Jeg har saamænd ikke været der, Far! Forøvrigt har du virkeligt Ret, det er et højst mærkeligt Sted dette her«! Roligt gik hun videre ned gennem Gangen, til hun pludseligt standsede: — »Der er Lys dér inde, ser jeg!« Og uden at lade sig standse, gik hun lige hen mod Værelset, hvor Marchmont opholdt sig.

Doktoren sprang hen og greb hende i Armen.

»Det er mit private Værelse,« hvæste han.

Men Anna lo blot stille:

»Vi har jo ikke nogen Hemmeligheder for hinanden, Far!«

Philip stod rystende i sit Hjørne og hørte til. Nu gik han forsigtigt ét Par Skridt efter dem, og følte med ét Lyset fra Værelset strømme imod sig, mens han samtidigt hørte Anna sige:

»Saa Hr. Marchmont er her — og han sover!«

Cariston havde fulgt sin Datter ind i Værelset. Nu stod de igen og saa hinanden ind i Øjnene.

Endeligt talte Anna.

»Kære Fader, du er virkeligt meget ugæstfri! Du maa sikkert have et Værelse, der bedre egner sig til at modtage Hr. Marchmont i, end dette her!«

Skønt hun talte meget roligt, var hendes Ansigt dog bleven dødblegt, og hun skælvede af Angst.

Men Cariston var Herre over Situationen:

»Ja, Hr. Marchmont blev lige netop syg og faldt besvimet om. Jeg stod lige og hjalp ham, da du ringede. Det er forresten mærkeligt, at al den Støj, du gjorde, ikke har vækket ham!«

»Lad mig,« sagde Anna bestemt og gik hen til John. Enhver anden Kvinde kunde maaske ikke have taget sig selv i den Situation, men Anna havde gaaet i en god Skole. (Fortsættes.)

JEPPE

af

Morten Korck.

Et lille Stykke bag Herregaarden, i Læ af Skoven, laa »Trekroner,« et Arbejderhus med Lejligheder og Haver til 3 Familier. I Forsiden sad tre brunmalede, fuldstændig ens Døre og de tre ensartede Hovedstykker vår adskilt ved en Buksbomhæk.

Husets øverste Lejlighed saa hyggeligere ud end de øvrige, indenfor Vinduerne prangede et Flor af pæne Blomster og Haven, der hørte til, var holdt bedre end Naboernes.

Her boede Rasmus Garder, en kæmpestor, rødskægget Kraftkarl, der i over tyve Aar havde været første Husmand paa Gaarden.

Rasmus var en flittig Mand og vel lidt, og da Konen hver Dag gik et Par Timer i Køkkenet paa Gaarden, klarede de sig godt, skønt der var ikke mindre end otte Børn. De første 7 var Drenge; men den ottende var en dejlig lille Pige, der i Grunden slet ikke lignede de andre; men var ligesom skabt af et finere Stof.

Rasmus var en god Mand i sit Hjem; men én Fejl havde han, han var usædvanlig hidsig, og naar Vreden kom i Kog, vidste han ikke hvad han sagde eller gjorde.

Hans Kone, Sine, var en klog og fornuftig Kone. Rasmus troede han var Enehersker og holdt skarp Disciplin; men i Virkeligheden var det Konen, der, uden at han anede det, var den, som stod for Styret. Mange Gange havde hun reddet ham ud af de Forlegenheder, som hans Hidsighed fra Tid til anden bragte over ham.

I Reglen søgte hun at dæmpe hans Vrede ved Forestillinger og gode Ord; men det hjalp ikke, Ondet tog til, og Sine spekulerede paa mere virkningsfulde Midler.

Det var en køn Sommeraften. Katten sad paa Brændestakken og en Flok Drenge med lyst, strittende Haar og udstaaende Øren, tumlede sig ved Hegnet.

Sine havde Flæsk og Kartofler paa Panden, det duftede dejligt ud gennem den aabne Dør, Børnene lugtede Herlighederne og længtes efter at Fa'r skulde komme.

Nu traadte Sine ud paa Trappen og saa ned mod Gaarden. »Kommer Fa'r?«, raabte hun til Drengene, og i det samme fik hun Øje paa Rasmus mellem Alleens Træer. — Men hvad var der dog i Vejen med ham? han kom ikke sindigt som han plejede; men tog vældige Skridt i Træskostøvlerne, Madtejnen svingede, og Stokken hug han i Jorden paa en saadan Maade, at Sine saa, han var i stor Ophidselse.

Sine saa noget betænkelig ud, hun forstod at vurdere Styrken af hans Tilfælde, og hun ængstede sig. Hidtil havde der aldrig været noget alvorligt i Vejen med Rasmus oppe paa Gaarden. Hun vidste at alle lige fra Herskabet til Daglejerne satte Pris paa Manden, og at de kendte hans Svaghed, og omgikkes ham med en vis Forsigtighed. Men nu var der kommen en ny Forvalter, og Sine var alvorlig bange for, at Rasmus havde forløbet sig.

Medens Sine fulgte hver af hans Bevægelser blev hun enig med sig selv om, at hun denne Gang vilde forsøge at behandle hans Tilfælde paa en ny Maade, maaske det kunde gøre Virkning.

Nu var han naaet Indgangen og rev iltert Laagen op.

»Gaa væk, Unger!« raabte han og gjorde en stor Bevægelse med Stokken, saa Drengene flygtede til alle Sider.

Se, hvor I har spredt Brændet, I forbandede Unger. Ja, ja, nu skal I faa hvert et Livfuld Hug alle sammen, det skal jeg være Karl for.«

Saa gik Rasmus med faste Skridt over Tærskelen, han smed Madtejnen og Stokken fra sig i Forstuen, og saa harmfuldt paa Konen. »Nu skal det,« som han kunde bande, »dog lige godt have en Ende, ja det skal. Nu er jeg færdig, Sine, og jeg er Kattenkuk tilfreds; hvad enten Du saa piber eller Du synger, saa sætter jeg ikke mine Ben i det Slaveri mere!« Rasmus slog i Bordet saa det rungede i Stuen.

»Hører Du, hvad jeg siger? Du staar ligesom Du ikke kunde tælle til fem.«

»Ja, ja, Rasmus, tag dog nu saa smaat af det, jeg ved jo ingen Redelighed paa nogen Ting.«

»Nej, det er minsæl et sandt Ord, Sine,« Rasmus lo ironisk. »Du ved ellers Besked paa hver evige Bitte; men naar jeg bliver gjort til Nar lige i mine aabne Øjne, saa ved Du ingen Ting; det er Kattenkuk net.«

»Jamen, Menneske, saa fortæl dog, hvad der er paa Færde.«

»Det skal jeg Sine, det kan Du stole paa; men Du holder naturligvis med det Krapyl der oppe, det har Du altid gjort.«

»Du kan da lade mig høre Rasmus.«

»Det er jo netop det, jeg vil, bare Du kunde lukke Munden, Du kommer med saa meget Vrøvl, saa ingen kan faa et Ord indført.«

Rasmus gjorde en Pause og trak Vejret.

»Ser Du den ny Forvalter, denne Kraftidiot, von Termonsin, von Ter—mon—sin, ha ha ha! Saadan en Aalekvabbe, — hvad siger Du, Sine?«

»Jeg sagde ikke et Ord, Rasmus.«

»Nej, jeg kunde nok vide det, Du holder med en saadan Laban!«

»Men hvad har han gjort Dig, Rasmus?«

Rasmus rystede opgivende paa Hovedet.

»Det er jo det, jeg staar og fortæller, at han er en Torsk. — Kan Du tænke Dig, hvad han har gjort? Han har solgt Jeppe.«

Rasmus saa paa Konen med et stort Blik.

Sine orienterede sig blot i et halvt Minut, saa satte hun Hænderne i Siden og arbejdede sig op til en kunstig Indignation, der ikke var uden Virkning paa Manden.

»Hvad siger Du? Har han solgt Jeppe?«

»Ja netop. Synes Du saa det er sært, at en bliver gal i Hovedet? Jeppe, som jeg har kørt med i tolv Aar, den stærkeste Hest paa hele Gaarden, og saa har den infame Gedebuk oven i Købet solgt ham til denne hersens Terperkelpranger fra Bullerup, Du ved ham, der er baade lam og tosset.«

»Nej, det er dog det værste, jeg har hørt Rasmus.« Sine rystede ligefrem af Harme.

»Ja, ja, der ser Du, Sine.«

»Men, naar Baronen faar det at vide, saa faar han jo bare Grovheder.«

»Grovheder, nej Sine, det behøver Baronen ikke, jeg har Kattenkuk selv givet ham Grovheder, det kan Du stole paa.«

»Men, hvad var der i Vejen med Jeppe, Rasmus?«

»Aah, det er Dyrlægen, der er et Fæ, han har jo set paa det nærmer Bagben en Maanedstid, og saa i Dag bytter Forvalteren uden videre med denne heldøre Pranger fra Bullerup. Men jeg skal ogsaa love for, at jeg gav ham Besked, uha, hvor jeg dog skældte ham ud. Saa sagde han, at Baronen havde været med. Jeg vil blæse baade dem og Baronen et Stykke lige herfra og til Bellinge Kirkeport, sagde jeg. Og nu skal dette Kattenkuk være forbi. He, saadan lige tage Jeppe fra mig medens jeg gaar ude i Marken i min egen Dummer. Nej lille Folkens, det skal dog blive Løgn.«

»Ja, saadan er det,« indskød Sine arrigt, »saadan én, han mener naturligvis, at det er hans Hest.« Sine saa listig paa Manden.«

»Ja, netop, det var jo det han sagde.«

»Jeg kunde nok tænke det; men det siger jeg Dig Rasmus, denne Gang skal Du ikke give fir.«

»Nej, Du kan tro, det skal blive Løgn, Sine. Baronen er ellers en kontant Mand, det skal siges for det er sandt, men dette hersens med Jeppe, dette gaar Kattenkuk for vidt.«

»Det siger jeg med Rasmus, Du gaar ikke derop en eneste Dag mere.«

»Ikke om De saa vilde bære mig, det kan Du stole paa.«

»Nej, det skulde dog Pokker, være til Nar for saadan en som ham Termonsin. Og Baronen er saamænd aldrig et Haar bedre. Det er noget rigtig Pak!« Sine sparkede en Kost hen i Krogen. »Sagde Du dem nu ogsaa rigtig Besked? Sagde Du, at Du ikke satte dine Ben paa Gaarden mere?« Sine saa undersøgende paa Manden.

»Ja, vær Du rolig, Du kan tro de fik Besked,« svarede Rasmus.

»Jeg kunde ellers have Lyst til at gaa derop og give Baronen en Omgang, og det lige med det samme,« raabte Sine. Det var mærkeligt, hvor Rasmus blev roligere, alt som Sines Vrede steg.

»Naa, naa Mutter, man skal Kattenkuk tage sin Samling til Nytte. Jeg er færdig, saa er det jo nok; men lad mig nu faa noget Mad. Rasmus bænkede sig, medens Sine endnu blev ved med sine Udfald mod Krapylet deroppe.

Saa kom Maden og Rasmus lod sig Herlighederne smage. Børnene var kaldt ind og fik tildelt hver sin Ration, og da Rasmus havde faaet stillet den værste Sult, saa han allerede en hel Del roligere ud over de mange smaa, hvide Hoveder, og lille Sine maatte som sædvanlig op paa hans Knæ.

Hun lignede ikke Drengene, hun havde ganske smaa, fine Hænder og Fødder og det kønne lille Hoved omgivet af gule Krøller. Den kæmpestore Rasmus kunde blive ganske varm om Hjertet, naar han

sad og saa paa hende, det var næsten et helt Mirakel, syntes han, at denne lille, fine Skabning virkelig tilhørte ham.

Ogsaa denne Aften gjorde lille Sine sin Virkning og fik ham til at le.

Sine var derimod stadig vred.

»Rub Jer nu, at I kan komme i Seng,« raabte hun til de smaa; men hun glemte ikke at skænke Mandens Kaffe, og Flasken blev sat paa Bordet, som det var Søndag.

Da Børnene var i Seng, og Rasmus eftertænksomt sad og funderede over en vel tillavet Knægt, kom Sine igen.

»Jeg vil heller ikke op paa Gaarden mere,« sagde hun vredt, »jeg skal ikke slide mere for det Rak!«

»Naa, naa, Sine, dig er der jo ingen, der har fornærmet, du er jo Potte og Pande alle Tider, ved jeg,« beroligede Rasmus.

»Er Du kanske ikke det?« blev Sine ved — »har Baronen ikke selv sagt, Du var den bedste de havde paa hele Gaarden, var det ikke ham, der gav Dig Haven dernede bag Alleen, og det store Elletræ, og hvad var det han sagde, da han var her oppe med den fine Pibe sidste Jul? Kan Du huske det? — Og saa alligevel behandler de Dig saadan. Jo, det er nydeligt. Har Du ikke tjent Baronen tro i over tyve Aar?«

»Det har jeg, Sine, og jeg har fulgt Furen al min Tid; men nu er det da saa ogsaa forbi.«

»Ja, som vel er, Rasmus, for dette her skal vi ikke have mere af. Vi kommer jo til at flytte fra Huset, men lige meget, dette her det er minsæl for galt.«

Rasmus dukkede sig lidt, det havde han fuldstændig glemt — flytte fra »Trekroner«, han blev ganske kold om Hjertet og sad et Øjeblik tavs, medens Sine nøje iagttog ham.

»Vi finder vel et Sted, hvor vi kan være,« kom det endelig stilfærdigt.

»Det kan blive galt nok, Rasmus, det er ikke nemt med alle de Børn; men det er lige meget, være til Nars vil vi ikke.«

»Nej, det er sandt, Sine,« svarede Rasmus, og lidt efter gik de i Seng.

Rasmus kastede sig søvnløs paa Lejet. Atter og atter gennemgik han det hele, og for hver Gang saa han klarere, hvor megen Uret han selv havde haft. Han havde forivret sig, det var sikkert nok. Og al Herskabets Venlighed gennem de mange Aar trængte sig bestandig frem i hans Erindring.

Træk efter Træk kom alle de lyse og gode Minder, og mellem alt dette Tanken om »Trekroner,« det fattige Hjem, som han elskede. Der var han flyttet ind med Sine som ganske ung for snart tyve Aar siden og der havde han trods smaa Kaar været lykkelig.

Sveden stod ham i Kroppen; havde han dog bare knap været saa haard i sin Mund. Han rejste sig lysvaagen op i Sengen.

»Hvad, sover Du ikke, Rasmus?«

»Nej, det er lige daarlig nok,« svarede Rasmus.

»Nej, Du kan naturligvis ikke sove for Galskab. Du er vred, det kan jeg vide.«

»Ja, da saa meget edderspændt,« sagde Rasmus stilfærdig og lod sig falde tilbage paa Puden.

Om Morgenen blev Rasmus liggende noget længere end sædvanlig, der var jo intet at haste efter.

Ved Davren var han længe tavs og grundede; men endelig talte han:

»Gud ved om Baronen alligevel ikke bliver lidt sær ved det, naar han ser jeg bliver væk.«

»Det har han bare godt af,« sagde Sine.

»Ja, det er kun rimeligt! men det er lige til en kan faa ondt af ham. — Det værste er jo med det, at vi skal flytte,« vendte Rasmus sig mod Sine med et prøvende Blik.

»Jamen, jeg tænker ikke Du vil give Dig.«

»Nej, ikke for aldrig det, Sine. — Ja, det skulde da lige være, han selv kom herned og gav mig et Ord.«

»Det gør han ikke, Rasmus, han kan jo faa ti for een i Stedet for. Du har vel ogsaa skældt saadan ud, at han er færdig med Dig.«

»Ja, naar en bliver gal, saa ved man Kattenkuk ingen Redelighed til, hvad man siger, det er det harmelige ved det; men gaa Du nu Sine og pas nu paa, at Du ikke forivrer Dig ogsaa, Du er bleven saa hastiggal.«

Sine smilte og gik, og Rasmus var ene.

Han gik en Tur ned i Haven og saa paa Kartofler og Urter, det var svært som alt tegnede godt. Og Buskene og Træerne,

han havde plantet dem alle selv og fulgt deres Vækst fra Aar til Aar. Og der var Hønsegaarden, den lignede en hel lille Villa, den var lavet af Lægter fra Baronens gamle Drivhus, han havde selv givet Rasmus dem og været nede for at beundre Værket, da det var fuldført. Saadan et Hønsehus var der nu heller ikke Mage til paa hele Baroniet.

Hønsene stimlede sammen foran ham og gjorde Støj; men Rasmus faldt i Tanker.

Det blev mere og mere og mere klart for ham, at han umuligt kunde rejse fra alt dette. Bare dog Baronen vilde komme; men det var nok ikke at tænke paa, han havde jo nok hørt, hvor galt Rasmus havde taget paa Vej.

Han havde kun et eneste Haab: Sine, der havde klaret saa mange Vanskeligheder for ham; men det var helt sært som hun tog paa Vej denne Gang.

Nu red Herregaardens Folk ned til Brakmarken, hans Spand var ikke med, saa stod de altsaa paa Stalden i Dag. Rasmus fulgte Rækken til den forsvandt bag Skoven. Ja, ja, gik det godt denne Gang, saa skulde det vare en Tur, før han skulde gøre sig gal igen.

Medens han stod stak en lille Haand sig ind i hans store Næve, det var lille Sines, hun skulde nu altid være, hvor han var. Det var mærkeligt som det lettede, nu den lille var kommen, han løftede hende op i Favnen og kvistede hende.

Saa gik han hen og tog fat paa Brændet. Med vældige Hug kløvede han det ene Stykke efter det andet, og Tankerne arbejdede.

Helt umuligt var det vel ikke, at Baronen kunde komme, han var jo dog en god Mand og han kendte Rasmus ud og ind. Kom han ikke, saa maatte Rasmus selv ned paa Gaarden i Mørkningen, naar Baronen havde spist, rejse fra »Trekroner« vilde han ikke, saa kunde Sine sige hvad hun vilde.

Lille Sine kaldte paa ham, og lydigt gik han hen og lavede Streger i Jorden efter hendes Kommando. Det blev til et lille Hus med Stuer og Dør og det hele.

I stor Beundring stod han og saa paa den lilles gratiøse Bevægelser. Saa hentede han et Brændestykke, hun kunde sidde paa derinde i sit Hus.

Da han vendte sig, gav det et Sæt i ham; thi dernede paa Vejen kom Baronen med Stok i Haand.

I første Øjeblik blev han glad, men straks efter strømmede Blodet til Hovedet. Tænk om han nu kom for at sige ham ud.

I et saadant Tilfælde kendte Rasmus kun en Vej til Lindring — Arbejde. Med vældige Hug slog han ned paa de seje Knuder, og det ene Stykke efter det andet maatte give sig. I al Hemmelighed holdt han dog Øje med Baronen.

Nu var han der. Rasmus gik hen mod Laagen.

»God Dag, min gode Rasmus, naa De slider i Brændet.«

»Ja, Tiden skal jo gaa med noget, Hr. Baron.«

»Det er vist, Rasmus,« Baronen var nu kommen helt ind. Rasmus saa til sin Glæde, at han var i godt Humør, ja, det forekom ham, at Baronen havde en Skælm i Øjet.

»Hvad mener De ellers om Vejret, Rasmus. Kan vi tage Høet i Morgen?«

»Jeg tror det holder et Par Dage endnu, jeg har Ro i min Hofte,« svarede Rasmus.

»Det er dog svært, som De har Sagerne i Orden her i Haven, hvilke Urter De har,« Baronen gik op gennem Haven og saa sig om.

»Aah ja, det staar godt.«

»Og der er den lille Sine. Se dog blot, hvor hun bliver stor nu,« han standsede foran den lille, der havde staaet og set paa dem.

»Ja, det var sært med det lille Skidt, der saadan kom drattende saa længe bag efter de andre,« sagde Rasmus med Selvfølelse.

Men nu vendte Baronen sig:

»Jeg gik herned for at tale med Dem, Rasmus.«

»Nu ligger vi der,« tænkte Rasmus.

»Jeg sad oppe paa Kontoret og hørte hele Historien med Hesten, Rasmus.«

Fy for en Ulykke. Rasmus kløede sig i Nakken.

»Saa hørte Baronen det hele.«

»Ja, De hviskede jo ikke, Rasmus.«

»Jeg er nær ved at tro, jeg var lidt kaad i min Mund,« kom det betænkelig.

»Naa ja, det kan man vist godt kalde det,« smilte Baronen.

»Men De har taget fejl af Forvalteren, Rasmus. Han er en flink Mand, men det

er svært at komme efter gamle Jespersen. Jeg havde tænkt, at De nærmest skulde hjælpe os, Rasmus, De er jo baade den ældste og solideste Mand vi har,«

»Bare en ikke blev saa ivrig, Hr. Baron.«

»Men det plejer jo at gaa hurtigt over, Rasmus. Forvalteren var selv ked af det. Og Dyrlægen mente, det vilde blive en langvarig Historie med Jeppe.«

»Jeg gjorde saa meget ud af den Hest, og se derfor blev jeg ivrig, da jeg havde den var borte.«

»Ja, ja, Rasmus, det var maaske ogsaa fejl af os, men vi mente det var bedst, naar De ikke vidste det, og de fik jo en ny og god Hest i Stedet for Jeppe.«

»Ja, naturligvis,« Rasmus trak paa det og skævede op til Baronen.

»Naa, men hverken Forvalteren eller jeg vil af med Dem, Rasmus. De har været hos mig fra den Dag jeg kom, jeg synes vi skulde holde ud med hinanden.«

»Ja, naar Baronen synes, — saa, — saa kommer jeg i Morgen igen,« Rasmus lo over hele Ansigtet.

»Naturligvis. Og saa skal De skønne paa Deres Kone, Rasmus, det er en klog og dygtig Kone De har.«

»Aa ja, Sine er rigtig nok,« svarede Rasmus.

»Saa er den Ting i Orden, men kom Du lille, Du skal virkelig have en Krone,« vendte Baronen sig mod lille Sine.

»Vil Du sige Tak, Tøs, og neje,« raabte Rasmus, da Sine havde faaet Mønten.

Sine nejede, og Rasmus følte sit Faderhjerte svulme ved at se, hvor pænt hun klarede det.

»Med Hensyn til Jeppe, saa staar den hjemme i Stalden, Rasmus,« vendte Baronen sig pludselig i Laagen.

»Hvad gør den?« raabte Rasmus og spærrede Øjnene op.

»Ja, saagu' gør den saa; men det kostede mig 50 Kroner at faa den igen, Rasmus.«

»Den forbandede Balleruppranger,« sagde Rasmus.

»Ja, nu maa De se, om De kan faa den kureret, for nu slipper De den ikke.«

Rasmus stod og søgte lidt efter Ordene.

»Dette her skal De lige godt have Tak for, Baron, det skal jeg Kattenkuk ikke glemme.«

»Ja, ja, Rasmus, det var godt jeg gik herned. Farvel, og saa er alt ved det gode gamle.«

»Ja, det skal jeg love, og jeg siger Tak til fordi de kom, Baron.«

»Ingen Tak, Rasmus. Hils nu Deres Kone og skøn paa hende, det er godt at have en klog Kone.«

Baronen gik. Rasmus stod og saa efter ham.

Han trængte til at gøre vel mod nogen.

»Vil Du have Sukker, lille Sine,« sagde han pludselig ivrig og tog den lille i Haanden.

Rasmus gik ind og hentede Sukkerkoppen ned fra sit gemme øverst paa Vægskabet, det var Kontrabande, og lille Sine forsynede sig godt.

I det samme kom Sine. Rasmus var fuldstændig klar over hun havde en Finger med i Spillet, men det vilde han nu ikke lade sig mærke med.

»Hvordan gaar det, Rasmus?« spurgte hun.

»Det gaar saadan, at Du kommer til at give Fir, Sine, jeg bliver paa Gaarden enten Du saa hopper eller Du springer.«

»Ja, det skal Du jo selv vide, Rasmus.«

»Ja, og saadan skal det være, Baronen er en honnet Mand og vi er enige, han og jeg.«

»Ja, saa maa jeg vel give mig, Du er jo den klogeste, Rasmus,« Sine smilte skælmsk.

»Det er rimeligt. Og Jeppe? Kan Du tænke Dig, Baronen har købt den tilbage.«

»Saa er Du da glad, Rasmus?«

»Det er jeg, Sine, det er ikke saa sært, for jeg vil ikke af med den Hest, for aldrig det.«

»Ja, men pas nu paa din Mund en anden Gang, Rasmus,« Sine lagde sin Haand paa Mandens Arm.

»Det vil jeg Mutter, og Du kan tro, jeg er glad, fordi det er overstaaet. Men jeg skulde hilse Dig fra Baronen, jeg skulde skønne paa, at jeg havde en klog og en god Kone, sagde han.«

»Sagde han det,« lo Sine.

»Jamen, jeg ved nok, hvad Du er, Sine. Du er en Filur,« sagde Rasmus og nikkede til sin Kone, men Sine lo blot stærkere og gik ud i Køkkenet til Middagsmaden.

ET SJÆLDENT BRODERI

Det har altid været en kendt Sag, at der i vort Naboland Sverige findes betydelig mere Interesse og Forstaaelse af Haandarbejdets kunstneriske Betydning end i Danmark; men dog tør Provstinde Hanne Holmberg være en Undtagelse, ogsaa i Sverige. Provstinden er en gammel Dame, hun har syge Øjne, der i de sidste Aar har været angrebet af »Stær«, og paa trods af Alder og Svaghed har hun i Aarene 1914—1918 tilendebragt et Arbejde, som baade i sin Art og ved Maaden, hvorpaa det er blevet til, er ganske enestaaende.

Fra sin tidligste Barndom har Provstinde Holmberg været en stor Blomsterelsker, og hun har dertil ejet en frodig, skabende Fantasi. For ca. 5 Aar siden faldt det hende en Dag ind, at hun af en gammel Kjole vilde lave et Tæppe. Hun lagde Tøjet paa Gulvet, ridsede let med en Blyant nogle Blomster her og der og gav sig til at brodere. Arbejdet tog hele hendes Interesse fangen, og der kom over hende en Besættelse eller Inspiration, der drev hende udover den Grænse, hun havde sat sig. Blomst myldrede frem ved Blomst: Roser, Blaaklo[illegible] Tulipaner, Solsikke[illegible] mange andre, brogede, duftende Flora, som Provstinden elskede, voksede frem under hendes ivrige Fingre, uden at hun behøvede at tegne en Streg. Blomsterne kom næsten af sig selv, naar Inspirationen tog hende, og naar den svandt maatte hun lægge Arbejdet til Side.

I Begyndelsen af Broderiets Tilblivelse sad Provstinden i sit Havehus og syede Sting i Sting, og hun kaldte sit Værk: Sorg og Glæde, for det forekom hende, at hun syede alle sine Glæder ind i Tæppet.

BYENS BEDSTE MAND

Af MORTEN KORCH

(Sluttet.)

Du kan jo se under Dækkenet, der ligger det; men forsigtig, det er skøre Sager føjede han skyndsomst til, da han saa sin Moder tage lidt haandfast paa Bylten.

Nej Herregud Lars, de søde smaa Skidt, og saa staar Du saadan og narres med mig, Lars skynd Dig dog og kom, at vi kan faa dem ned af Vognen. Trods sit robuste Væsen elskede Ane Børn, og de to smaa fik en kongelig Modtagelse i hendes Stuer.

Næste Dag gik Lars ned og købte Karens Hus. Eftermanden, der var Skomager, ønskede at flytte til Byen og Lars fik Huset for rimeligt Køb; men Folk undrede sig alligevel over hans Færd, og satte Købet i Forbindelse med Kalilles smaa Piger og Københavnsturen. Men Lars passede sig selv uden at give nogen Oplysning om sine Hensigter.

En Maaned senere, da det var bleven rigtig Foraar, holdt Fragtmanden for Døren og læssede Kalille og hendes Moder af i deres gamle Hjem.

Kalille var bleg og medtaget af sin lange Sygdom; men hendes Øjne lyste af Glæde, da hun saa sine to smaa Piger og sit kære gamle Hjem.

Nu maatte der da ske noget tænkte Folk og holdt et vaagent Øje med Lars, mange fandt det var besynderligt, at Fragtmanden kunde glemme, hvad der var sket, og nu undte man ikke Kalille den Lykke. Folks Dom om hende og hendes Moder var undergaaet en betydelig Forandring, men nu var de jo rigtignok ogsaa bleven fattige.

Der skete dog ikke det mindste. Det hed sig, at Lars havde lejet de to Kvinder Huset, og da Kalille var kommen lidt til Kræfter, begyndte hun at sy lidt for Folk.

Lars holdt sig i Baggrunden, man saa ham kun sjældent besøge Naboerne, og naar han talte med Kalille, var det paa en underlig kølig Maade, som om han bestandig var paa Vagt.

Kalille, der bittert havde angret, at hun den Gang vragede og tilmed forhaanede den trofaste og inde i den store By havde grædt mange Taarer for hans Skyld, var skuffet, hun havde saa sikkert haabet, at Lars var kommen hende ganske anderledes i Møde.

Efterhaanden som Sorgerne styrtede sig ind over hende, var hun kommen til at betragte Ungdomsvennen helt anderledes.

Mange Smaatræk, der vidnede om hans trofaste Kærlighed, havde først rigtig givet sig til Kende for hende, da hun sad derinde og sang for sine smaa Piger med Fortvivlelse i Hjertet.

Bestandig drog Tankerne til Østerby og det gamle Hjem, og det var som Lars nu var sammenknyttet med hendes bedste Minder og under hendes Sygdom, da hun laa derinde, fattig og forladt, var det Tanken om Lars, der holdt hendes Mod oppe. Hun stolede saa sikkert paa, han vilde komme, naar det kneb.

Havde Lars end sine Grunde til at være tilbageholden overfor Kalille, saa tog han Revance med Hensyn til de smaa Piger. De var naturligvis atter hos deres Moder, men det var forunderligt, som de hang bagefter den grimme Fragtmand; saasnart de saa et Glimt af ham løb de over til Huset og stormede ind i hans Favn, og for Lars var de blevne som to herlige Solstraaler, der lyste op i hans ensomme Liv.

Ane og Lærer Clausen, der begge to nøje iagttog Lars, havde dog forlængst set, hvorledes han en Gang imellem kunde fortabe sig, naar han uset kunde faa Lejlighed til at betragte Kalille, der sad og slikkede Solskin derovre i Haven, de følte sig overbeviste om, at han elskede hende som før, hvad saa end Grunden kunde være til hans Tilbageholdenhed.

Hen paa Sommeren var Kalille tilsyneladende helt rask og Roserne blomstrede atter paa hendes Kinder, skønt hun havde forandret sig meget, var hun dog lige saa tiltalende som før.

Lars følte, hvorledes hans Hjerte kom til at banke, naar han saa hende og han holdt sig endnu mere tilbage.

Derimod blev Clausen en hyppig Gæst i hendes lille Stue, han havde mange Samtaler med Kalille, og da han følte sig overbevist om, at hun ikke alene holdt af Lars, men ogsaa var ham værd, gjorde han, hvad han kunde for at hjælpe dem, og fortalte hende, hvad han mente var Grunden til, at Lars holdt sig borte fra hende.

Saa en Eftermiddag, da Lars gik derovre i sin Mark og bjergede sit Hø, kom Kalille ganske uventet over til ham.

Hun saa fin og nydelig ud i sin tarvelige Sommerkjole og Lars havde al sin Selvbeherskelse behov for at bevare sin Ro.

Vi Du ikke nok komme over i Haven og drikke en Kop Kaffe, naar Du nu er færdig med Høet, sagde hun og saa bedende op paa ham.

Der var noget ejendommeligt højtideligt over Kalilles Indbydelse, som det var af stor Vigtighed han kom, og Lars sagde »ja«, skønt han i Grunden slet ikke havde Tid.

En Time senere sad han derovre i Jasminlysthuset. Ogsaa nu var det herligt Sommervejr, ogsaa den Dag summede Bierne, medens Duften af de blomstrende Roser bølgede ind imod ham.

Og Lars havde Følelsen af at noget vigtigt forestod og Ørene var i livlig Bevægelse, han var paa Vagt.

Til sin Forundring saa han, at Kalille kun dækkede til to, han saa sig hjælpeløst om; men ikke en Gang Karen var at opdage.

Lars var i Sandhed ogsaa i Knibe, som han sad der som en Fange uden at kunde undslippe, og Kalille var saa urimelig indtagende. Sorgen og Prøvelsen havde lagt et fint Slør over hendes Træk; men i Larses Øjne gjorde det hende blot end mere tiltrækkende, naar deres Blik en Gang imellem mødtes, smilede hun og blev rød.

Kalille var paa sin Side ogsaa underlig beklemt, hun havde foresat sig noget, der alligevel næsten oversteg hendes Kræfter.

Men paa en Gang tog hun sig sammen og greb en af Larses store Hænder og holdt den fast mellem sine.

Hør Lars, kan Du dog ikke hjælpe mig?

Med hvad Kalille? sagde Lars, Stemmen var helt forandret af Bevægelse.

Jeg vilde saa gerne have talt rigtig med Dig, men det er saa svært at faa begyndt.

Hvad vilde Du sige Kalille? sagde Lars alvorlig efter en lille Pavse.

Det var jo det, at jeg gjorde Dig saa stor Uret den Dag. Tror Du, Du kan glemme det Lars?

Det har jeg paa en Maade glemt Kalille.

Men Du maa alligevel tro, det var ikke min Skyld Lars, jeg har grædt over det mange Gange. Vi var kaade den Gang.

Det var vel ogsaa bedst saadan, selv om det gjorde ondt, sagde Lars lidt haardt.

Nej, det var ikke bedst Lars, Kalille saa ængstelig paa ham, Lars følte sit Hjerte banke, han syntes det var den reneste Kærlighed der laa i Kalilles Blik; men han turde ikke lade sig skuffe.

Nu maatte han tale, han havde jo længe ventet paa Lejlighed, ikke for alt i Verden vilde han have, at Kalille skulde tage ham fordi hun skyldte ham Tak.

Saa forklarede han Kalille, hvorledes han aldrig havde holdt op med at elske hende; men godt kunde forstaa, at han den grimme klodsede Mand ikke var god nok til hende. Nu havde han faaet den Glæde at faa Lov at være til Hjælp og Støtte for hende; men derfor vilde det være en blodig Uret af ham, hvis han vilde benytte sig af det til Fordel for sig selv. Han havde været saa lykkelig fordi hun havde taget mod de Haandsrækninger, han havde givet, og vist ham Tillid. Han vilde blive ved at holde af hende al Tid, naar de nu havde faaet talt ud med hinanden vilde Kalille sikkert give ham Ret, og saa vilde de være rigtig trofaste Venner.

Naar blot han maatte faa Lov at hjælpe hende det han kunde, saa vilde han ikke forlange mere.

Kalille sad og fik Taarer i Øjnene. Og det trofaste Hjerte havde hun stødt fra sig. Det forholdt sig altsaa nøjagtigt, som Lærer Clausen formodede. Hendes Ansigt straalede af et lykkeligt Smil og før Lars viste af det laa hun ved hans Bryst med sine Arme om hans Hals. Lars sad jo i Klemme og kunde ikke komme fri, og Kalille benyttede sig saa godt af hans Fangenskab, saa det lykkedes hende at overbevise ham om, at det var ene og alene for hans egen Skyld hun vilde have ham. Og Lars glemte endelig alle sine Betænkeligheder og sluttede hende rystende af Bevægelse i sin stærke Favn.

Kalille forsvandt næsten ganske ved hans Bryst og nu gav den overstaaede Spænding sig Luft i stille varme Taarer.

Det var ikke Sorgens og Nagets bitre Graad, men den milde Taarestrøm fra et stakkels forpint Hjerte, der nu endelig havde fundet Fred.

Som ved et Mirakkel dukkede pludselig baade Ane, Karen og Lærer Clausen op, som om de havde siddet paa Lur hver i sin Krog, og det var et lykkeligt Selskab, der samledes om Kaffen, der nu endelig kom til Syne.

Kalille var dog næsten den gladeste, hun lo med sin klare friske Latter og saa med straalende Øjne paa Lars, der sad med de to smaa Piger paa sit Skød.

Hen paa Efteraaret, da alle Hindringer var ryddet bort, drog Kalille i al Stilhed over i Fragtmandshuset som Larses Hustru, og nu kom der lyse Dage for det haardt prøvede Hjem.

V.

Det viste sig som Aarene gik, at Kalille ikke kom til at fortryde sit Valg; thi en bedre Mand

og en saa kærlig og opofrende Fader for sine to Smaapiger end Lars kunde hun aldrig have faaet.

Hans Bedrift og Virksomhed øgedes og gik fremad; men Lars bevarede bestandig sit ydmyge Hjerte, der altid tænkte først paa andre. Sin store Lykke betragtede han som en Gave fra Gud, han ikke kunde vise sig taknemlig nok for. Lars, der ikke selv brød sig om andres Tak, forstod dog saa udmærket denne Kunst.

Den gamle Lærer Clausen fandt nok hos ham at undre sig over ogsaa i Lykkens Dage.

Bestandig lige stilfærdig og beskeden vandrede Lars i al sin Færd, og det var et fromt og kærligt Hjem, han byggede i Fragtmandshuset. Og Kalille var den prægtigste lille Kone, Drømmene fra Kærestevejen vare blevne til Virkelighed.

Der kom Tider, hvor Beboerne i Østerby gerne havde givet ham et Bevis paa deres Agtelse; men for den Slags Ting var Lars ikke modtagelig, han gik sin stilfærdige Gang, som han var vant til.

Men alt her i Verden baade godt og ondt høster alligevel sin Løn, og den grimme Fragtmand fik dog sin Hædersdag, saa smuk og højtidelig som han fortjente.

Der var gaaet en hel Del Aar, de smaa Piger var blevne store, det var atter skinnende Sommer i Østerby.

Klokkerne ringede nede fra Vesterby, underligt blidt klang Tonerne i den stille Luft. Fra alle Veje strømmede Folk i store Skarer ned mod Fragtmandens Hus, og en mægtig Forsamling samlede sig om en sort Kiste udenfor Huset.

I Dag blev den grimme Fragtmand begravet, og saa mange Mennesker var det længe siden, der havde været samlet i Østerby.

Paa en Forhøjning stod Lærer Clausen, han var bleven gammel og hvide Haar bølgede om hans Isse, han blottede sit Hoved og vilde tale; men han maatte gøre Pavse først, Bevægelsen tog Magten fra ham.

Midt i sin kraftigste Alder var Lars bukket under. Lærer Clausen havde siddet ved hans Leje og delt Vagten med hans Kære.

Lærer Clausen havde ofte undret sig over Lars; mer aldrig havde han lært af ham som i disse hans sidste Dage, da Fragtmanden laa og ventede paa Døden.

Aldrig havde Clausen troet, at et Menneske kunde faa en saadan Fred i sit Hjerte, at en Mand med en saadan Resignation kunde forlade alt det, han elskede, og dø bort fra en Tilværelse, der var saa lys og lykkelig, og aldrig havde han hørt et Menneske, der saaledes kunde glemme sig selv for at trøste dem han havde kær.

Den sidste Aften, hvor Clausen havde været med i Kredsen om hans Seng og hørt Lars tage Afsked med sin Hustru, de to Piger han elskede saa højt, og med sin gamle Mor, og han selv, den kloge verdenserfarne Ven, ogsaa for sidste Gang havde trykket hans store nu saa svage Haand og set ind i de milde trofaste Øjne, da følte Clausen, at nu var han færdig med Alfabetet. Nu vidste han bestemt, at Vorherre havde sin Mening med al Ting her i Verden ogsaa med ham, og at det var bedst at vandre i hans Fodspor, selv om Vejen kunde være ujævn og stenet.

Da han gik hjem til sin egen Bolig i den stjærneklare Sommernat, medens Lars allerede hvilede under det hvide Lagen med bristede Øjne, vidste han for første Gang med umistelig Sikkerhed, at der var en Gud til, der ogsaa var hans Gud. Han foldede sine Hænder og takkede for alt, hvad den grimme Fragtmand havde lært ham.

Alt dette var det, der nu faldt den gamle saa stærkt paa Sinde, medens han saa ud over det mægtige Følge, der var samlet helt langvejs fra for at vise Lars den sidste Ære.

Endelig samlede han sig dog og begyndte sin Tale og saadan havde ingen hørt Lærer Clausen tale før. Med flammende Veltalenhed skildrede han den afdødes Liv, og hvad han selv og enhver, der kendte ham, var ham skyldig.

Og vel strømmede Taarerne ned ad Kalilles Kinder, det var dog ikke Fortvivlelsens Graad. Hun huskede det Haandslag, hun havde givet Lars før han døde, og hun havde ikke forgæves levet ved hans Side.

Og vel var det Smærte, der stod skrevet paa gamle Anes blege Ansigt; men der var dog en ejendommelig Stolthed i det Blik, hun sendte ud over den mægtige Skare. Hendes Lars havde kæmpet og stridt, haardere end de fleste; men han havde sejret baade her og i den Kamp, der kæmpes i Hjertets stille Dyb.

Og først i Dag fik hendes Lars, den grimme og forhaanede Dreng sin Hædersdag.

Morten Korch.

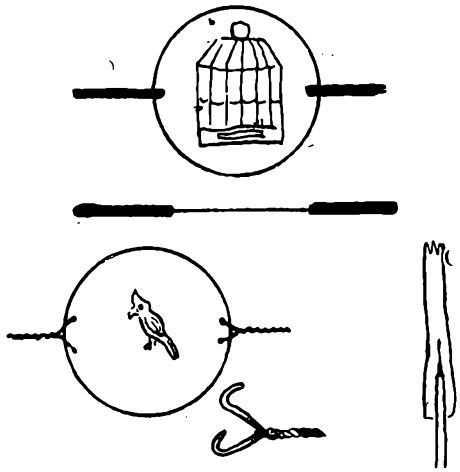
TANKESPROG.

Selvbeherskelse er Grundpillen for alle gode Egenskaber. Saa snart et Menneske giver efter for alle Indskydelser og Lidenskaber, opgiver han med det samme sin moralske Selvstændighed; han bliver revet med af Livets Strøm, bliver en Slave af sit øjeblikkelige Begær og vil før eller senere gaa til Grunde.

BØRNESIDEN

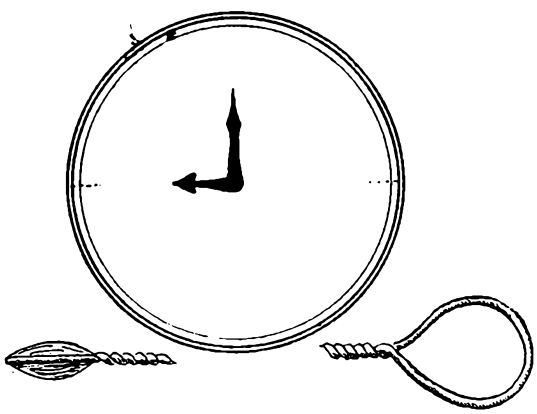
Thaumatrop.

Ethvert Lysindtryk paa det menneskelige Øje, vil blive bevaret for et meget lille Tidsrum.

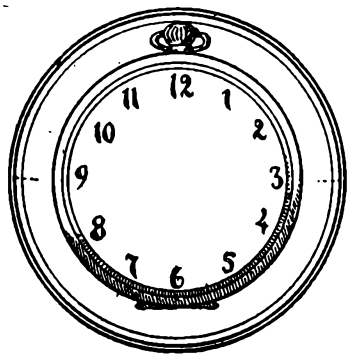

Dette kan man iagttage ved at svinge en glødende Træpind rundt. Tilsyneladende dannes en Lysring; men i Virkeligheden er det jo kun et forholdsvis lille Lyspunkt, som bevæger sig rundt.

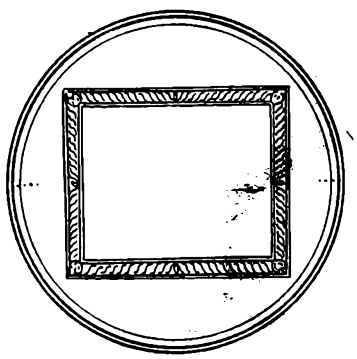
Paa denne Kendsgerning, at Lysindtrykket bevares for en kort Tid, er baseret forskelligt Legetøj, saasom Thaumatropen, Fautoskopet eller den stroboskopiske Cylinder, o. fl.

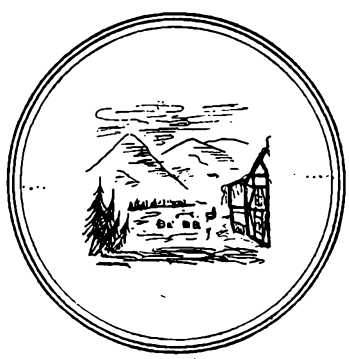
Af disse er Thaumatropen, den som er lettest at lave, den bestaar af en lille Papskive, hvis Sider er forsynede med 2 Billeder som supplere hinanden. Der kan f. Eks. paa den ene Side være et Fuglebur og paa den anden Side en Fugl. Svinges nu Skiven hurtigt rundt om en Diameter, vil det se ud som om Fuglen sad i Buret.

Her er vedføjet 2 Sæt Billeder, det ene Sæt er et Uhr og Viser, det andet en Billedramme og et Billede. Klip Cirklerne ud, eller dersom

du ikke vil ødelægge Bladet, tag da Aftryk, som tidligere forklaret. Klip en Papskive (en til hvert Sæt) af Størrelse som Cirklerne, klæb

disse paa Papskiven, og anbring ved de punkterede Linier enten et Par snoede Traade, eller et Par runde flække Træpinde. Sving Skiven rundt ved at sno Traadene (Pindene) mellem Fingrene.

For kun 10 Øre om Ugen

faar alle **Aars-Abonnenter** paa »Land og By« følgende:

Hver Uge:
Et smukt og godt illustreret Ugeblad paa 20 Sider.

Hvert Kvartal:
3 store Bind med ca. 1200 Sider til Værdi 12 Kr. 50 Øre.

I Aar:
En Pynte eller Nyttegenstand til Værdi fra 5 Kr. til 25 Kr.

Vort Program!

„Land og By“ vil bibeholde et Ugeblads **gamle og gode Traditioner** i Forbindelse med Nutidens Krav og Ønsker.

„Land og By“ er ikke Danmarks største Ugeblad, men vil bestræbe sig for at blive **det bedste.**

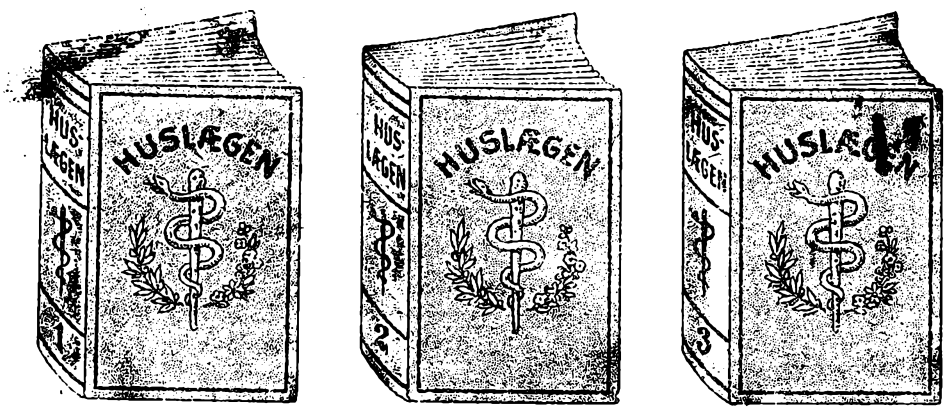
„Land og By“ koster **kun 10 Øre om Ugen** eller 1 Kr. 50 Øre pr. Kvartal, frit tilsendt overalt i Danmark.

„Land og By“ vil kun indeholde **gode og underholdende Romaner og Noveller,** smukt illustreret af fremragende Kunstnere.

„Land og By“ vil **ikke** indeholde de saakaldte „aktuelle“ Billeder, der for de meste forlængst er Læseren bekendt fra Dagspressen.

„Land og By“ vil være hele Familiens Blad, men dog først og fremmest **de Voksnes Blad,** uden derfor at tilsidesætte Børnene.

„Land og By“ vil kort sagt bestræbe sig for at naa Idealet af et godt og smukt Ugeblad **i den gode, gamle Aand.**

Gratis Værket i 1ste Kvartal

Huslægen Dette Værk er ubetinget den bedste Lægebog, der endnu er udgivet paa dansk, idet den foruden Beskrivelserne af alle mulige Sygdomme, ogsaa indeholder Vejledning om Behandlingen tilligemed Recepter affattet saavel paa Latin som med de sædvanlige Betegnelser. Denne Lægebog indeholder flere Tusind Recepter til alle Slags Sygdomme. Værket er udarbejdet af 6 fremragende Læger.

Tegn straks Aars-Abonnement! **Tegn straks Aars-Abonnement!**

Ugebladet „LAND OG BY“

Expeditionen Valdemarsgade 10, København B., Telefon 9192
Kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet

Administration, Expedition: Valdemarsgade 10, København B., Telefon 9192, 9193. Annonceexpedition: Telefon 9122
H. Meyers Bogtrykkeri, København